

1. ÉVFOLYAM, 2. SZÁM
2024. SZEPTEMBER

TORONY *íránt*

A CEGLÉD-FELSZEGI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

Testvérek közt

Szerkesztői előszó

Testvérek közt

Ezt a címet adtuk újságunk jelenlegi lapszámának, utalva arra az utazásra, melyet július 11-15. közt tettünk Erdélybe, szentmátéi testvérgyülekeze-

tüNKHöz. Testvérek közt voltunk, akik szeretettel fogadtak, akik igyekeztek mindenben a kedvünkben járni és akik — reméljük — máskor is szívesen fogadnak minket. Legyünk értük hálásak! De hiszem, hogy a testvériséget a hétköznapiak sodrásában is meg kell, hogy tudjuk élni. Testvérnek lenni nem csak a pátyolgatást, de a terelgetést, az úton-tartást is magában kell, hogy foglalja — a vadhajtások lementszése is a gondozáshoz, a testvéri szeretethez köthető. Megtévésző a világunk fősodratú kommunikációja, ami azt igyekszik elhíttetni velünk, hogy csak az az

élhető, az a megfelelő számunkra, ami gondtalan, amivel nem kell törődnünk. Nekünk csak hátra kell dőlnünk és élvezni az életet. Épp ellenkezőleg gondolom. Amivel nem törődöm, amivel nem kell valamilyen formában megküzdenem, az nem egyszerűséget jelent a számomra, hanem közönyt. És szerintem ez az egyik legrosszabb dolog, ami beléphet az életünkbe. Eszembe jut egy idézet A kis herceg című regényből: „Te pillanatnyilag nem vagy számomra más, mint egy ugyanolyan kisfiú, mint a többi száz- meg százezer. És szükségem sincs rád. Ahogyan neked sincs énrám. Számodra én is csak ugyanolyan róka vagyok, mint a többi száz- meg százezer. De ha megszelfődtesz, szükségünk lesz egymásra. Egyetlen leszel számomra a világon. És én is egyetlen leszek a te számodra...”

Kívánom mindazoknak, akik ezt a lapszámot a kezükbe vették, hogy legyen sok emelő pillanatuk, de kívánom azt is, hogy érezzék meg a mindennapok sokszor szürke vagy feszültségekkel teli időszakában azt is, milyen nagy áldás, ha ott vannak azok a testvérek, akiket útítársként mellénk rendelt az Úr.

Obrácz-Nagy Ágnes

Közös küldetésünk

Közösséget többnyire a hasonló érdek, érdeklődés vagy cél hoz létre. A keresztyén embereket a közös küldetés kapcsolja egybe. Jézus Krisztus feladatul adta a tanítványainak — akik a maguk rendjén tovább adták azt —, hogy Isten Országának az örömmüzenetét osszák meg az emberekkel, az egész világgal. Ennek a megbízatásnak a teljesítésé-

re nem képes egyetlen ember, akármilyen elkötelezett, kitartó vagy tehetséges legyen is. Erre csak együttesen vagyunk képesek.

A közösség utáni vágy másfelől teremtettségünkből fakad. A Biblia második oldalán ezt olvassuk: „Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáálló segítő-társat”. A másik ember számára támasz lenni. Ez az a

gondolkodás, ami meg kell, hogy határozza a hívő embert! Mindaddig, amíg a világ gondolkozása szerint, „minden értem van”. És „minden csak annyira fontos amennyire az én boldogulásomat szolgálja”. Addig az Isten népe körében a másik ember gondja, baja, szükséglete épp olyan fontos, mint a magamé.

A közösség több, mint az egyének összessége. A kö-

▶▶▶

zösség feltételezi azt, hogy van bennünk valami, ami összeköt, ami közös nevezőre hoz. Amit mindannyian, akik a közösséghez tartozunk a magunkénak vallunk, ami mindannyiunknak egyformán fontos. Ebből kiindulva, értetlenséggel állok az előtt, amikor egyházfenntartó gyülekezeti tagok fogalmazzák meg kritikát az egyházzal kapcsolatban. Teszik ezt úgy, hogy magukat teljesen kívülállóként határozzák meg. Pedig az egyház, a gyülekezet, mi vagyunk. Azáltal, hogy részt veszünk a gyülekezetben és hozzáteszük a magunkét, mi is alakítjuk. De ugyanígy alakítjuk a gyülekezetet a távolmaradásunkkal is. Hiánytüneteket okozva. Az Újszövetségben ugyanis Péter apostol így fogalmaz: „amilyen lelki ajándékot kaptatok, úgy szolgáljatok azzal egymás-

nak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai”. Kimaradva a közösségből, megfosztjuk a többi gyülekezeti tagot azoktól az áldásoktól, melyeket Isten a mi életünk által szán nekik.

A keresztyén élet ennek a közösségnek a megélése. Nem egyedül haladok a megszentelődés, tökéletesedés útján, hanem másokkal együtt formálódok. Jó közösségnek azt tartom, amely nem csak azokat fogadja be, akik a világi megtélés szerint erősségeivé lehetnek a közösségnek, hanem amely odafigyel a gyengékre, a lemaradásra hajlamosokra is.

A keresztyénség első századai azért voltak minden külső üldözés ellenére sikeresek, mert Jézus követői közösséget vállaltak a nincstelennel, a számkivetettekkel, a társadalom peremére szorulókkal. Eljön majd a korszak, amiről Jézus is beszélt „bizony mondom

nektek, hogy ti, akik követek engem, a megújult világban, amikor az Emberfia beül dicsőségének trónszékébe, ti is tizenkét trónszékbe ültök, és ítéletet tartotok”, de a jelenlegi nem az ítélet, hanem a kegyelem ideje. A mai napunkat sokkal inkább meghatározza a következő jézusi kijelentés: „mert a szegények mindig veletek lesznek, és amikor csak akartok, jót tehettek velük”.

Törekedjünk arra, itt Felszegen, hogy ne olyan gyülekezetté formálódjunk, amely a nagyokhoz és erősekhez húz! Hanem olyan gyülekezetté, amely megmutatja Krisztushoz való tartozását abban, hogy elfogadja, közösséget vállal a többi taggal, akkor is, ha azok nem felfelé húzzák az átlagot. Vagyis mindazokkal, akikkel Urunk is közösséget vállal!

Szabó Árpád Csaba

Élet az irodában

Gyermekkorom nagy élménye volt, ha édesanyammal „mehettem dolgozni”. Természetesen, ez olyankor fordult elő, ha nem talált senkit, aki vigyázna rám. Mégis nekem az egy csodavilág volt: pecsételhettem, tűzhettem, lyukasztathattam és mindenféle egyéb irodai felszerelését használhattam.

Most egy irodában dolgozom. Már megszokottá váltak ezek az eszközök. Nemigen csodálkozom már rájuk. Sokszínű teendőim közt nem is marad rá időm.

Az egyházi nyilvántartások kezeléséről mindent elődömtől, Kerekes Lajosné Sárka nénitől tanultam. Persze, ezalatt a pár év alatt sokat változtak a rendszerek és módszerek, de az alap mindig ugyanaz. Ma már szinte nincs papír alapú nyilvántartás, mindent elektronikusan/felhőben tárolunk.

Sok ember tér be a hivatalba, a legkülönbébb ügyekkel. Természetesen nem csak száraz, anyagias és hivatalos egy ilyen találkozás — hiszen ismerjük egymást, nem csak az irodából, hanem az istentiszteletekről, közös ebédekről, rendezvények-

ről, kirándulásokról és együtt munkálkodásokról, így hamar kialakul egy kellemes kis beszélgetés.

Érkeznek mások is, például kereszttelével kapcsolatban érdeklődnek. Egyesek még tapogatózva térnek be hozzánk, mások már gyakorlott szülőként második, harmadik gyermekkel. A kereszttelő körül is sok a teendőnk: a folyamattal történő megismertetés, jelentkezési lap kitöltése, elérhetőségek egyeztetése, hogy melyik vasárnap... Odaadni, elkérni, feljegyezni, és nem utolsósorban egyeztetni Lantosné Csiszár Judittal, aki gyönyörűen ráhímszi a gyerekek monogramját az ajándékkendőkre. Ez nem mindig egyszerű, mert ha a kendők fogytán vannak, nehezen találunk varrónőt, aki megvarrja ezeket.

Bár konfirmáció és esküvő évente egy-két alkalommal van, ezek a felemelő alkalmak is sok adminisztrációval járnak. Emléklapok, anyakönyvek, nyilvántartások — nem csak a kitöltésük, hanem a beszerzésük is. Valamint a hasznos információk átadása! A hasznosok például ▶▶▶

sokszor nem tudják, hogy ha a nagytemplomban szeretnék tartani a szertartást, azért még fordulhatnak a gyülekezetünk lelkészéhez is. Hiszen a templom választható helyszín.

Eddig a kellemesebb részét emlegettem a munkámnak, ám van szomorú része is: temetéseket is intézünk. Gyászolók is érkeznek, akik jobbra még nem ismerik a folyamatot. A temetéskor felszámolt díjak érzékenyen érintik a hozzátartozókat, ami — tudjuk — komoly anyagi megterhelést jelent. A sírkő be- és kiviteli engedélyeinek kiadása is feladataink közé tartozik, ezzel is keresnek és kereshetnek bennünket, mint ahogy egyéb, a sírkerthez kapcsolódó kérdésekkel, kérésekkel is. A temetővel számos probléma is van. Igen, mi is tudjuk. Nem mindig sikerül azonnal megoldani a felmerülő nehézségeket, azonban igyekszünk mindent megtenni annak érdekében, hogy ezek mielőbb nyugvópontra jussanak.

A hivatalban mindig vannak éppen futó ügyek: egy kirándulás, egy felújítás vagy hibaelhárítás. Ezek szervezése, hirdetése, — majd miután lezajlottak — kifizetése, elszámolása szintén a mi feladatunk. Az iroda a biztos pont, ahol a szálak összefutnak. Vannak napok, amikor alig történik valami és van, amikor minden összejön: van, aki csak temetőkapu-kártyát szeretne, de ugyanakkor érkezik, mint egy egyháztagunk, aki

befizetni szeretne és közben csöng a telefon, másvalaki keresztelési igazolást kér és még egy gyászoló család is megérkezik, miközben a lelkész egy keresztelési családdal beszél.

Felhívjuk, megbeszéljük, szerződünk, aláírunk, felírunk, kifizetünk, meghívunk, megkérünk, üzenünk, összegyűjtünk, kitalálunk, kibéktünk, egyeztetünk, kitöltünk, megkeresünk, informálunk, megnyugtattunk, befizetünk, előkészítünk, átveszünk, elszámolunk, könyvelünk... és kávézunk, ha jut időnk!

Nem utolsó sorban, bár utoljára from: feladatunk Jézus Krisztus hírének terjesztése is. Néha ugyan úgy tűnik, ellepi a hétköznapiok hordaléka, de ha feltámad a pünkösdi szél, elfújja a ködöt és előragyog Isten üzenete!

Szeretettel hívunk mindenkit egy kávéra, amit egy kellemes beszélgetés mellett elfogyasztunk. Várjuk építő meglátásaitak gyülekezetünk épülése, gyarapodása, fejlődése érdekében. Örülünk minden felajánlásnak, ami szebbé és jobbra teszi környezetünket, fejleszti és élhetőbbé teszi alkalmainkat. Nagyon hálásak vagyunk, azoknak a tagjainknak, akik bejönnek és azt mondják: „Igy gondolom és ha jónak látjátok, meg is csinálom”. Minden beszélgetés az épülésünket szolgálhatja, hiszen nem tudhatjuk, kit milyen tálentummal áldott meg Isten.

Kernács Fruzsina
hivatalvezető

„Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.” Zsolt. 127,3

A Cegléd Felszegi Református Baba-mama klub, amely mára már egy nagyobb közösség, 2021 szeptemberében néhány édesanya és kisgyermek részvételével alakult.

Alkalmaink első részét az ölbeli mondókázás, éneklés, és a közös játék tölti ki. A szeretgető dalok, mondókák és játékok célja, hogy általuk erősödjön és szorosabbá váljon az anya-gyermek kapcsolat, vidám légkörben jól érezze magát gyermek és édesanya egyaránt.

A Teremtő Istentől kapott ajándékaink, a gyermekeink által anyaságunk is ajándék. Isten Igéjének fénye és közelsége erőt ad ahhoz, hogy ezt a felelősségteljes megbízást az Ő segítségével és közreműködésével teljesíteni tudjuk, keresztyénként megéljük, általa lelkileg töltekezzünk. Ebben segít közös áhítatunk.

Összejöveteleink rendszerint ezt követően a gyermekneveléssel kapcsolatos, az anyaságot érintő aktuális kérdésekkel folytatódnak, amelyek a mindennapjainkat érintik, befolyásolják.

Minden alkalomnak megvan a maga tematikája. A témákat együtt körül járjuk és tapasztalatokat, véleményeket osztunk meg egymással.

A Baba-mama klub életében különleges helyet foglal el az ünnepekre való közös készülés. Rendhagyó alkalmak ezek, hiszen ezekre az alkalmakra előjehetnek a nagyobb övis testvérek is. Az ünnepeköröknek megfelelően gyűjtjük egy csokorba a mondókat, énekeket, játékokat. Az adventi időszakban mézeskalácsot díszítünk, húsvétkor tojást festünk. A gyerekeknek kézműves foglalkozásokat szervezünk. Tovább szépíti és meghitté teszi az alkalmat, amikor zenélő édesanyák hangszereikkel bekapcsolódnak és egyes énekeket ezek kíséretével énekelünk.

A közös beszélgetések alkalmával megosztjuk egymással az ünnepekhez fűződő családi hagyományainkat, szokásainkat is. Ugyanakkor Isten Igéje utat mutat nekünk, hogyan tudunk neki tetszően ünnepelni, gyermekeinkkel, családukkal töltött minőségi időt helyesen megélni.

A Baba-mama klub közösségéhez való tartozás lehetőséget nyújt a gyermekeknek, hogy keresztyén közösséghez tartozzanak, keresztyén értékek mentén szociálisan fejlődjenek. Emellett új barátokat találjanak, közös játékok és kreatív barkácsolások közben jól érezzék magukat. Az édesanyák számára is fontos alkalmak ezek, arra, hogy közösségben legyenek, lelkileg töltekezzenek, és értékes beszélgetések, barátságok születhessenek.

Egymás elfogadása, bátorítása, megértése és a tapasztalatok megosztása a Baba-mama klub egyik fontos célja. Reményem szerint Isten gondviselésében bízva tovább kapcsolódhatunk a gyülekezetben levő alkalmakhoz is.

Szabó Szidónia

„Vassal formálják a vasat, és egyik ember formálja a másikat.” (Péld. 27,17)

Felszegi Ifi

Az, hogy milyen közösségekhez tartozunk, nagyban hatást gyakorol mindennapjainkra, érzéseinkre, tetteinkre és hitünkre. A közösség kulcsfontosságú szereppel bír a 11-15 év közötti fiatalok esetén. A fiatalok körében számos közösség van, amihez tartozhatnak, mint az Instagram, Facebook, TikTok, stb., viszont ezek javarészt csak felszínes közösségek. Persze, ezeken túl vannak tevékenységet, készséget fejlesztő közösségek is. Az ifi legfőbb célja, hogy a fiatalok megismerjék Jézus Krisztust és az evangéliumot. Ennek reményében olyan lelki megéléseik, imádságaik, dicsőítéseik lesznek, ami által és ami köré közösség alakulhat. Nagyobb hangsúlyt szeretnénk fektetni a kapcsolatépítésre és az ifjúsági találkozók minőségére. Célunk, hogy minél több tizenéves csatlakozzon a közösségi programjainkhoz, hogy ez-

által elősegíthessük a közösségekben való személyes fejlődésüket, felelősségvállalásukat.

A Felszegi Ifiben továbbá szeretnénk táborokat szervezni, melyek megszakítják a hétköznapiakat, ahol egymásra, a közösségre tudunk fókuszálni, lelkileg feltölteni, megpihenni. A táborok központi része, hogy a fiatalok újra és újra hallják az evangéliumot, és egyre inkább érezzék, hogy tartoznak valahová. Szeretnénk, hogy otthon érezzék magukat az ifis alkalmakon és hogy ez a közösség számukra is fontossá váljon.

Összességében szeretnénk elérni, hogy az ifjúsági csoportunk növekedni tudjon létszámban és lélekleben egyaránt, ezáltal egy erős közösséget alkotva. Támogatni szeretnénk őket értékkeremtő, hasznos programokkal, melyek által Krisztushoz és egymáshoz is közelebb kerülhetnek.

„A keresztény testvéri közösség nem egy eszmény, amit nekünk kéne megvalósítani, hanem egy Isten által, Krisztusban megteremtett valóság, amelybe lehetőségünk van betagozódni. Minél tisztábban megtanuljuk fölismerni, hogy közösségeink alapja, ereje és ígérete egyedül Jézus Krisztusban van, annál inkább megtanulunk egyre nagyobb békeességgel az egymással való testvéri szövetségre gondolni, azért imádkozni és azt remélni.”

(Dietrich Bonhoeffer)

Írta: Bujdosó Vivien
Olvasta: Tóth Helga

Gondolatok a nyári gyermektáborokról az önkéntesek szemszögéből

Az idei gyülekezeti Gyermektábor zárónapján beszélgettünk hármásban Pintér Péterrel és Jutkával. Megtudtam tőlük: több mint 20 éve vannak ezeknek a táboroknak az önkéntes munkájában!

Az elmúlt évekre visszatekintve milyen gondolatot osztanának meg a szolgálatokról? Kik inspiráltak leginkább erre a munkára?

Pintérné Fésűs Judit: A nagykőrösi főiskoláról érkeztem, ami ottlétünk alatt élte a virágkorát. Istentől áldott igazgatónk, tanáraink voltak, akik nagy batyúval indítottak útnak bennünket. Égett bennünk az elhivatottság! Olyan lelki többletet kaptunk, ami máig tart. A gyülekezetben pedig hiány volt. Egymásra talált a kereslet és a kínálat. Nagy lelkesedéssel vettem bele magam minden gyermekmunkába! Frissen végzett tanító/hitoktatóként, tele ötletekkel, energiával végeztem a szolgálatot. A gyülekezetbe 1998-ban érkeztem a Nagytemplomból, mert kántori szolgálatra volt szükség és friss házassóként amúgy is a Felszeg területére költöztünk.

Azóta valahogy itt ragadtam. Mindig csoportvezető voltam, ami azt jelenti: a délelőtti hittanos foglalkozást tartottam, illetve a délutáni programokra kísérem a gyerekeket, vagy azt is magam vezetem. Kezdetben talán fontosabb volt, hogy a csoportokat képzett hitoktatók vezessék, mert a tematikát akkor még mi állítottuk össze és dolgoztuk ki a hét anyagát. Ma már erre kevésbé van szükség, mert kész programokat kapunk a kezünkbe. A táborok zenei része is az én feladatom lett. Olyan sokat énekelünk, hogy valaki meg is jegyezte, olykor felmerült benne a kérdés: „Ez most hittan vagy kórus tábor?” Az évek múltával a visszatérő zenész gyerekekből zenekar is alakult! Van olyan leány, aki 20 évesen még mindig visszajön zenélni! Megkockáztatom: egy hét alatt többet gyakoroltak és fejlődtek, mint egy év alatt a zeneiskolában. (Legalábbis lapról olvasásban biztosan!)

Pintér Péter: 1998-ban végeztem Nagykőrösön, tanító-hittanoktató szakon. Ahogy Ceglédre kerültem, szinte azonnal szolgáltam a vasárnapi gyermekistentiszteleteken Vas Jánossal karöltve. Innen már csak egy

(A fotó 2002 júliusából talán a legaranyosabb az emlékeinkből, ahol pocakkal tartom a foglalkozást az első táborban.) ▼

▶▶▶

kis lépés volt számomra is, hogy ott legyek a gyerektábor szolgálói között. Szinte magától értetődő volt, hiszen a végzettségem is erre „kényszerített”.

Melyik a legemlékezetesebb örömteli élmény, amit átéltek és mivel lettetek gazdagabbak a táborek által?

PP: Minden évben találkoztunk a hit útján elinduló gyerekekkel, akik elkezdtek érdeklődni Isten nagyságos dolgai iránt. Többek között ezek is gazdagítottak bennünket, és éppen ezért öröm és hála töltötte el szívünket, egy-egy megváltozott élet láttán. Jó érzés volt látni, ahogy gyerekeink ott nőttek fel mellettünk, táboroztatókkal. (Vasok, Tóthok, Czinegék, Pintérek.)

PFJ: Szívesen emlékszem a kirándulásokra: Jászberény, Kecskemét, Elvira-tanya! Ahogy a saját gyerekeink 1 éves koruktól ott voltak velünk: ki itt aludt el, ki ott. De sosem akadályoztak bennünket a munkában, mert az ovis csoport azért alakult, hogy ők jó kezekben legyenek. Felejthetetlen, mikor a legnagyobb lányom 3 évesen a tábor után itthon énekelte: „Istenem nem éjtem, hogyan létezhettem néjküled...” Akkor ez volt a sláger!

Akik egy ilyen táborra önkéntesként jönnek, ők mind adni szeretnének. Ez köztünk, munkatársak közt is egy szorosabb kötelék-

ket alakított ki. Mégsem üres kézzel távoztunk! Nagyon elfáradtunk ugyan, de lelkileg feltöltődünk az igén, az énekeken, egymáson és a gyerekeken keresztül!

Úgy tudom, szeretnétek a stafétiát átadni új jelentkezőknek. Két szeretnétek megszólítani a folytatáshoz?

PP: Az, hogy a Szentírás tanításának tovább adói lehettünk, sok évre meghatározta pozitív hozzáállásunkat a táboroztatáshoz. Persze húsz év hosszú idő és már kezdjük érezni a fáradtság jeleit. Bizonyos vagyok benne: szükség van a staféta átadására! Bárkire számítunk a folytatásban, aki szívügyének érzi a gyülekezet jövőjét, hisz a fiatalok jelentik a közösség megtartását, tovább élését. Úgy gondoljuk, nem feltétel a végzettség, sokkal inkább számít az odaszánás, a segíteni vágyás. Az elindulásban is szívesen segítünk!

PFJ: Isten szava, a róla való bizonyágtétel nem szabad, hogy csak egy kipipálandó feladat legyen. Teljes embert kíván. Az iskolai év után, ahol az év vége nagyon hajtós, egyre jobban lemerülök. Minden szép emlék ellenére úgy érzem, én is elfáradtam. Az új jelentkezőknek pedig üzenem: a kor nem számít! A lényeg, hogy szívvel-lélekkel oda tudja szólni ezt a hetet, a szavait, az ötleteit, a példáját, a mosolyát a többieknek.

Csanádi-Koczkás László

A Ceglédi Református Általános Iskola és Óvoda múltja és jelene röviden

A reformáció korában, 1545-ben találunk a ceglédi iskola nyomára Skaricza Máté frásában. Ebben az időben Szegedi Kis István reformátor szolgált Cegléden. Az

iskola erős bázisa lehetett a reformációnak, hisz 1553-tól

a század végéig 10 ifjú iratkozott be a wittenbergi egyetemre.

A török hódoltság területein csak a reformátusok tartottak fenn iskolákat. Ebben a nehéz

időszakban neveztek el az

iskolát a református kánonok seminarium Dei et Ecclesiae-nek (magyarul: Isten és az egyház veteményes kertjének), hiszen az egyházunk mellett iskoláinkra hárult az a feladat, hogy védjék és megtartsák a magyarságot a megszállás alatt.

Az 1646. évi szatmárnémeti nemzeti zsinat egyetemesen elrendelte a leányintézetek felállítását. Cegléden a kántori állással egy időben, 1714-től létesített az egyház leányiskolát, ahol a kántor tanított, mentesítve evvel a rektort az ottani oktatás alól. Szoboszlai Mihály rektor 1724-ben írta meg az új tógatus – iskola törvényeit, melyben a fő hangsúlyt a vallásérkölcsei nevelésre és oktatásra fektette. Ebben az időben ugyanaból a könyvből tanult a ceglédi és a debreceni diák is.

1753-ban (Mária Terézia uralkodása alatt) a helytartótanács elrendelte, hogy a ceglédi reformátusok az iskolában a grammatikánál magasabb tudományok tanítását fejezzék be, vallásgyakorlásuk terhe mellett. 1791. évi XXVI. tc. lényeges változást hozott, hisz biztosította a protestánsok számára az autonómiát az iskolák felállítására, szervezésére, valamint tanrendjük és kormányzóságuk önállóságára. 1797-től a tanítás nyelve a magyar lett.

Főleg a leánytanulók növekedése új, na-

gyobb épület létrehozását sürgette, melyet 1796-ban fel is építettek. Ez az iskola az úgynevezett régi központi leányiskola a mai Bercsényi és Szív utca sarkán volt megtalálható. 1806-ra 410 tanulóra tehető az iskolások száma.

1852-ben a fiúiskola rozoga állapota miatt a consistorium elhatározza egy új, kétemeletes iskola építését. Bredetileg Hild József építészrt kérték fel a terv elkészítésére, de végül Hammerl Ferenc helyi építőmestert bízták meg. Az iskola a birtokarányos egyházi adóból épült fel.

Az ország millenáris jubileuma alkalmából 1896-ban készült el egy nagyobb, korszerűbb leányiskola.

1941-ben az 57000/1941. sz. tanfelügyeleti rendelet kötelezővé tette iskolánkban a 7. osztály megnyitását, 1942-ben a 8. osztály is bevezetésre kerül. A tanév végeztével 1943-ban egy igen szép és kedves szokást honosítottak meg a végzős nyolcadikosok: a ballagást.

1948. június 16-án a XXXIII. tc. alapján az iskolát államosították. A nevelőtestület június 19-ével, az ingóságok és ingatlanok július elsejével állami fennhatóság alá kerültek. Az intézményt Földváry Károlyról, az 1848-49-es szabadságharc honvédezedreséről neveztek el.

Az 1990-es lelkiismereti és vallásszabadságról szóló törvény lehetővé tette, hogy az egyházakon esett sérelmeket orvosolják. Cegléd Város Önkormányzatának Képviselő-testülete 1992. június 4-én kelt 87/1992. sz. határozata értelmében a Ceglédi Református Egyházközségek 1992. augusztus 1-jével visszakapták volt iskolájukat. Ennek hatására a három református egyházközség 1992. június 8-án iskolaszéket hozott létre az iskola ügyeinek intézésére.

1995-96-os tanévben órarendbe iktatták a hitoktatást és elindult az első iskolaott-

honos osztály, valamint megalakult az igazgatótanács. 2000 szeptemberében elindult a „Suliváros” program, majd a 2004-2005-ös tanévben a művészeti jellegű oktatás, ami azóta is rendületlenül működik. Ugyanabban a tanévben a felső tagozat beköltözött a Malom téri épületből az új Szív utcai épületszárnyba. 2006-ban indult a hiánypótló iskola előkészítő osztály, ami 2023-as megszüntetéséig nagy népszerűségnek örvendett.

2008 szeptemberében, 83 tanulóval, az intézmény részévé vált a körösteretlenni Árpád Fejedelem Általános Iskola. 2011-től a Posta utcai és Báthori utcai tagóvodákkal, 215 óvodással bővült az intézményi portfólió, 2012-ben pedig 44 gyermekkel átvételre került a körösteretlenni óvoda.

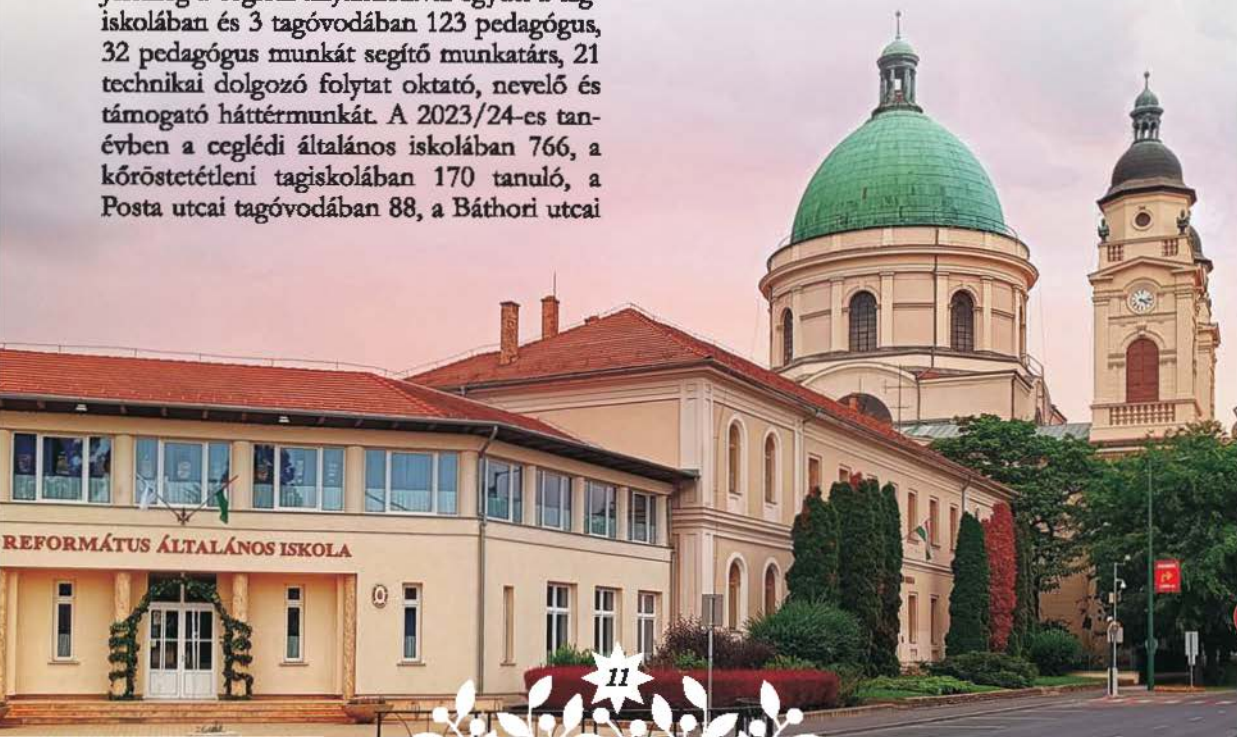
2015/16-os tanévben bevezetésre került a sakk-szorobános oktatás. 2020 szeptembertől az idegen nyelvi orientáltságú osztály tanterve bővült a sakk és a lego-matematika oktatással. Új képzési formaként, felmenő rendszerben elindult a két tanítási nyelvű oktatás angol-magyar, német-magyar nyelven.

Jelenleg a ceglédi anyaiskolával együtt a tagiskolában és 3 tagóvodában 123 pedagógus, 32 pedagógus munkát segítő munkatárs, 21 technikai dolgozó folytat oktató, nevelő és támogató háttérmunkát. A 2023/24-es tanévben a ceglédi általános iskolában 766, a körösteretlenni tagiskolában 170 tanuló, a Posta utcai tagóvodában 88, a Báthori utcai

tagóvodában 88 és a körösteretlenni tagóvodában 55 gyermek, összesen 1167 nebuló járt intézményünkbe. Az isteni gondviselésnek, a kollégák kitartó munkájának és a fenntartó egyházközségek támogatásának köszönhetően a következő tanévben/nevelési évben 122 új tanuló és 59 óvoda kezd meg tanulmányait intézményünkben. Továbbtanulást tekintve végzős tanulóink 46%-ban gimnáziumot, 39%-ban szakgimnáziumot, 15%-ban szakképző iskolát választanak. A 8. osztályosok 16%-a folytatja egyházi iskolában középiskolai tanulmányait.

A kötelező hittanórák/foglalkozások, egyházi ének tanítása mellett, a hitéleti programok szervezése napjainkban is fontos intézményünkben, melyekben nagy segítségünkre vannak a fenntartó egyházközségek. Ilyen alkalmak a félévkezdő csendes napok, reggeli áhítatok, egyházi ünnepek, gyülekezeti templomlátogatások, bibliaórák, egyházi versenyeken való részvétel. Az intézmény kisebb-nagyobb sikerrel igyekszik a gyülekezetek veteményes kertjévé válni.
Soli Deo Gloria!

Összeállította: Vas János Zoltán

Szentmátéban jártunk

Valahogy más a levegő ott. Vagy a víz. Esetleg a kenyér. Valaminek másnak kell lennie... Öt napig voltunk oda és amit tapasztaltunk, az nagyon érdekes. Ugyanazt a nyelvet beszéljük és mégsem. Egyazon nemzet tagjainak valljuk magunkat, de valami mégis különbözik. Az anyaországiak elfelejtettek örülni. És hinni. És bízni a Teremtőben.

2023 októberében kezdődött a történet. Egy pályázattal. Majd hónapokkal később kiderült, hogy elnyertük a támogatást és a gyülekezet tagjai sokkal kisebb anyagi erőfeszítéssel tudnak ellátogatni a 800 lelket számláló Szentmátéba, testvérgyülekezetünkhöz. Izgatott készülődés, hirdetés, szervezés. Majd az indulás napja.

Semmiképpen sem szeretném a sorokat tölteni azokkal a helyszínekkel, amelyeket meglátogattunk, mert aki ott volt, az a szívében őrzi, aki pedig nem, annak ez a leírás nem adja vissza az élményt. Azonban azt az áldozatos munkát, melyet a szentmátéi gyülekezet lelkipásztora, Juhos János végzett, mindenképpen kiemelném. Minden napját velünk töltötte és a vidék sajátosságait igyekezett bemutatni, átadni — mikor idegenvezetőt szervezett, hogy ő szakszerűen mutassa be számunkra Besztercét vagy amikor a még János által is ismeretlen vidékre kalauzolt bennünket. Nosztalgiaival gondolunk az itteni csodás, hegyekből aláomló vízesésre, a kristálytisza patakra, ami

a forró napokban jeges frissességével üdített fel bennünket. Ennek közelében, az ebédnél még az is pisztrángot evett, aki egyébként nem eszik halat (én). Medve (nem találkoztunk!), forráskút, falusi templomok, hegyek-dombok, tanyasi vacsora, tó melletti sütögetés, hihetetlen vendégszeretet és nem utolsósorban: élet.

Meg kell, hogy osszam az élményemet, amikor a település kisboltja előtt, az asztalok mellett diskuráló emberek megláttak és ránk köszöntek: *Aldás, békesség!* Pedig ott nem is így köszönnek. Figyelték ránk, ismerték a mi szokásunkat és ezt is figyelembe véve láttak minket vendégül.

Erdélyben jártunk. Közel egy hétig sok-sok ember sürgölődött körülöttünk. Érkezésünk előtt már hetekkel készültek, távozásunk után is maradt még tennivaló. A bánásmód, amiben részünk volt több, mint baráti. *Testvéri*. Amit láttunk, az az élni-akárás. Pici településen magyarként, reformátusként, egy mára sokak szemében avítottá váló értékrend szerint. Hitben, mely tudja: ha a Teremtő megsegít, lesz méz, lesz kalács és lesz folytatás.

A magunk munkáját nem kispórolva a feladat megoldásából, de tudva, hogy nem a miénk a dicsőség, hanem az Úré. Azé a teremtő Istené, akiben bízva, remélve, rá figyelve, ismét mosolyoghat a mi szívünk is. Reméljük, mielőbb személyesen újra találkozhatunk!

Obrácz-Nagy Ágnes

Testvérgyülekezeti találkozó Szentmátéban

Szentmáté, az erdélyi Mezőség peremén fekszik. Peremvilág, a felgyorsult-rohanó világ és a megállni látszó idő peremén.

Nem a népszerű és látogatott turista útvonalak egyike, ennek ellenére egy csoda, csoda a 15 gyermekes Darlaczi család, csoda a falu középpontján fekvő temploma, csoda a házikenyere, a mezőségi ember lelkülete...

A cinikusok szerint minden csoda három napig tart, a gyermekek szétszóródnak a nagyvilágban, a templom falait repedeztetni a településen átrobogó teherforgalom, a tápláló-ízletes házikenyeret lecseréli az adalékolt fűrészporszerű valami, a mezőségi ember lelkülete elhalványul...

Csodák ma is vannak, a Reményik szerinti „minden nap kicsiny csodái” és a mindenséget átfogó és megújító Nagy Csoda. 25 évnyi szentmátéi szolgálat alatt sok csodát megtapasztaltam, a hétköznap apró csodáit és a mindent átfogó Nagy Csodát, akció közben. 25 év nem kevés idő – voltak, van-

party-ra hívta a vendégeket. A vasárnapi közös istentisztelet és szeretetvendégség, a hőség ellenére, áldásos alkalomnak bizonyult.

Az egész találkozást áthatotta egyfajta izgalomteli szeretet, ami abban is megnyilvánult, hogy a vendégfogadásra, Kocsis Ödön, gyülekezetünk gondnoka verset írt, amit az ünnepélyes fogadás közepette elfelejtett felolvasni.

nak veszteségek, lassan lecserélődik egy generáció. Vannak aggodalmat keltő jelek, de vannak reményt éltető mozzanatok is. Aggódásra okot adó az, hogy többet temetünk, mint keresztelünk, kevés a házasságkötés, nagy a beolvadás és az elvilágiasodás.

Az egyik reményt éltető mozzanatot a Cegléd-Felszegiek fogadásával kapcsolatosan éltem meg. A Cegléd-Felszegi gyülekezettel több mint 25 éves a kapcsolatunk. Hajdanán nagytiszteletű Gál Géza vezetésével járt egy csoport Szentmátéban, majd nagytiszteletű Dr. Sándor Balázs vette fel velünk a kapcsolatot és éltettük a testvéri viszonyt, majd nagytiszteletű Bereczki Órs lelkipásztorral folytattuk a kapcsolat fenntartás munkáját. A világvárvány idején nagytiszteletű Szabó Árpád beiktatásán nem vehettünk részt, de aztán ismét felmerült a találkozás lehetősége.

Amikor megtaláltuk a megfelelő dátumot, elkezdődhetett a szervezés.

Tizenegy asszony patyolat-tisztává varázsolta a vendégházat, a gyülekezeti gyűjtés meghirdetése után pénzbeli és terménybeli adományok halmozódtak fel. Volt, aki megígérte, hogy házi kenyeret fog sütni, volt, aki a kalácsütést vállalta és volt, aki a sütemények elkészítését ígérte. Az egyik család az egész csapatot hívta tanyájára vacsorára, a másik grill-

Utólag is fogadják szeretettel:

A szeretet

*Karjaitokban hoztátok a szeretet zászlaját,
Mely meggyorsította szívünk dobogását.
Mint a stafétabotot elvesszük tőletek,
Hogy maradjon közöttünk az örök szeretet.*

*Az Úrnak adunk hálás köszönetet,
Hogy e két testvér újra együtt lehet,
Együtt tudjuk imádni az Atyát,
Együtt tudjuk dicsérni az Úrnak Fiát.*

*Mi más nemzetnek emeljük zászlaját,
Más nemzetnek énekeljük himnuszát.
De egy reménység táplálja szívünket,
Eljön az a nap, hogy a mi zászlónkat emeljük
az égnek.
Kívánok szívemből kellemes napokat
S az Úr áldja lábnyomaitokat.*

Juhos János

A gyülekezet Mártái és Máriái

Asszonyok, lányok. Nők. Kedves Testvéreik! Gondolatok-e már arra csak egyszer is, milyen lenne a gyülekezet nélküli(n)k? Isten Igéjét olvasni, hallgatni nők nélkül is lehetne, de micsoda lelket frissítő, erősítő kegyelemről maradna le az a közösség, amelyik így cselekedne!

Adjunk hálát az Úrnak, hogy a gyülekezetekben együtt imádkozhatunk és szolgálhatunk!

Minden nő külön-külön is sokat tehet, ha testvéri szeretettel vesz részt az istentiszteleteken és az egyház által szervezett bármely rendezvényen. Kedvességével, segítőkészségével, lelki tanácsaival építi, erősíti a gyülekezetet, ám ez az igyekezet még hatékonyabbá tud válni, ha a nők szövetségé alakulnak – női kört, asszonykört hoznak létre.

Áldott közösségük által a gyülekezet élete még élőbbé, családiasabbá válik. Mennyi minden általuk szerveződik, teremődik, gazdagodik! Igazán jól az az Asszonykör tud szolgálni, amelyben Márták és Máriák is vannak. Szorgos kezek és Isten Igéjét mindenkor szem előtt tartók, hirdetőik. Szerencsés, ha a közösségnek van vezetője. Olyan valaki, akire figyelnek, hallgatnak, képes lelkesíteni,

”

**Szolgálatok
az Úrnak örömmel**

Zsolt 100,2

motiválni, javaslatokat, ötleteket adni. Ha van a lelkipásztorral egyeztetett éves munkaterv, az könnyíti a feladatok szétosztását, szervezését, az Asszonykörben résztvevők szolgálatának beosztását. Célszerű, ha minden hónapban találkoznak és az aktuális teendőket megbeszélik.

Női kezeket, szíveket igénylő feladatok minden gyüle-

kezetben egész évben bőven vannak:

- a templom nagytakarítása, ünnepek előtti díszítése;
- szeretetvendégségek előkészítése, süteménysütés;
- istentiszteletek utáni kávézás, teázás, konyhai munkák;
- betegek látogatása;
- karácsonyi ajándékosmagok összeállítása;
- hittantáborokban segítség;
- testvérgyülekezetek, vendégek fogadása;
- segélycsomagok szétosztása;
- és még sok egyéb.

Az énekkel, imádkozással, Ige olvasással kezdődő asszonykörüi találkozások mindig kellemesen eltöltött együttlétek is. Egymás örömeinek, gondjainak meghallgatása, az őszinte bizonyosságtételek nem csak az alaposabb megismerést, hanem a hitben való erősödést is segítik.

Ezeken az összejöveteleken alkalom adódhat ismeret átadásra, rövid előadás meghallgatására is, ha van az asszonyok között erre vállalkozó személy.

Az örömmel végzett szolgálat kedves az Úr előtt. Másokért tevékenykedni, önzetlenül, szívből jót cselekedni — a lelki békesség egyik záloga!

Korondi Rózsa

TANÚIM LESZTEK

Mikor útjára indult a gyülekezetben 2023 őszén a Tanúim lesztek missziói tanítvány- és munkatársképzés (TL), valamilyen számára valóságos kérdőjel volt, hogy mindez pontosan mit is jelent.

Majd szépen lassan, mint ahogy egy édes bonbont elkezdünk kicsomagolni, úgy vált egyre nyilvánvalóbbá számunkra a hívői élet megértése, megélése, amely rendkívüli fontossággal bír, egy keresztény ember számára. Bár, egy utat járunk be, de mégis mindenképpen nem egyedül, hanem közösségben éljük meg azt, ami igazán fontos az emberi önismeret szempontjából — hogy bármit is teszünk, cselekedeteink szeretetben menjenek végbe. De a teljes egész megéléséhez a tudomány is fontos! Pál apostol tanult ember lévén, pontosan tudta, hogyha földhözragadt ismeretekre támaszkodunk csupán és azt teljes mellszélességgel, foggal-körömmel védelmezzük, akkor bizony megtérésünket követően sem szabad, hogy a tanulás hiánya mutakozzon meg rajtunk.

A világ folytonos változásával szembe állítva, békességet találhatunk abban, hogy a Mindenható Isten nem változik meg soha. Ő a biztos „állandó” nemcsak az ember számára, hanem az egész teremtett világ, sőt világegyetem számára is.

Számomra a TL alkalmak mindegyike kiválóan rávilágítottak.

Igenis van annak jelentősége, ha nem csak magunk számára akarjuk biztosítani az Isten országába való felvételt, hanem máso-

kat is hívogatunk ahhoz a személyhez, akitől származik a Nagy Történet, aminek részeseivé akar és tesz bennünket az Isten. Ahogy egy másik helyen fogalmaz az Ige, munkatársainvá tesz bennünket az aratás munkájában. *„Mert mi Isten szolgálatában állunk, ti pedig Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok.”* 1Korinthus 3:9 RÚF

Kívánom őszinte szívből, hogy Isten előtt kedvességet találva tudjunk az együttműködésben részeivé válni a Biblia kinyilatkoztatásának!

Szeretettel, Gyócsi Tamás presbiter

Rengeteg mindent kaptam, de csak pár dolgot említenék meg. Tavaly, amikor belevágtam, nem gondoltam, hogy ilyen mértékben változhat az ember.

Persze ez egy olyan „kurzus”, amit nem lehet elvégezni — ezt az utat újra és újra végig lehet járni. Azonban segít abban, hogy rámutat: a megfelelő hozzáállással, a megfelelő környezetben hogyan változtassunk magunkon. Ezt arra értem, hogy legtöbb esetben bennünk kell elinduljon a változás egy nem kívánt helyzet megoldására. (A megfelelő környezet alatt pedig a gyülekezet értendő.) Segített abban is, hogy a legutóbbi képzés résztvevőire — akik ed-

dig számomra zömében csak gyülekezeti tagok voltak —, már, mint testvérekre gondoljak. Mert jó együtt lenni! Jó segíteni másoknak, különösképp, ha még nyomon is követhetjük, láthatjuk egymás pozitív irányba történő fejlődését.

Lehetőségünk volt ebben a rohanó világban egy kicsit lelassítani és jobban megismerni egymást. Jó szívvel gondolok vissza az együtt töltött időkre, melyeknek persze nem kell elmúlni. Legkedvesebb emlékeim közé tartozik, amikor Balatonon voltunk, együtt. De nem kell félreérteni, nem üdülni mentünk, hanem a képzés során tanult „technikák” gyakorlásával foglalkoztunk, ha fogalmazhatok így. Rengeteg olyan embert megismerhettünk, akik imádják Jézust. Mert ez a képzés valójában olyan embereket keres, akik imádják és imádni akarják Krisztust. Jó volt együtt imádkozni, együtt étkezni, együtt örülni, egymással – egymásnak. Többször hallottam, testvérektől: Végre választ kaptam a kérdésemre! Remek volt ezt többször is megtapasztalni! És örömmel láttam a záró alkalmon, hogy mennyi embernek sikerült jobb emberré válnia a Tanúim leszték által. Persze ez a missziói program, mindenkinek annyit ad, amennyit bele is tesz. (Ezek nem az én szavaim, ezt a képzés mentorai többször is említették.)

Bátran ajánlom mindenkinek ezt a képzést, melybe — tervcim szerint — a jövőben ismét bele szeretnék kezdeni, hogy újra végig csináljam.

Balla Csaba

Az elején bátortalan és szkeptikus voltam. Nem tudtam: mit is kapok ettől a kurzustól? Utat mutatott affelé a kis ösvény felé, aminek a keresésére néhány évvel ezelőtt indultam. A bibliai üzenetek megtanítottak arra, hogy mindig van kiút mindenből. Istenbe vetett hitem felerősödött és megtanultam nem a magam eszére támaszkodni. Ismereteim a Biblia irányába kitágultak és jobban megismertem a benne rejlő értékeket.

Több kérdésre is választ kaptam ez idő alatt. Amit sok esetben megoldhatatlan problémának véltem, arról a képzés során kiderült: mind csak kifogás. Megtanultam még jobban hinni és bízni Istenben és az Ő szeretetében. Alázatot és önkontrollt kaptam/tanultam. Más szemlélet alakult ki bennem az emberek és a társadalom felé. Azt gondolom több embernek kellene ezen a képzésen részt venni és miután elvégezték talán nem tekintenének ilyen szűklátókörűen a másokra. Fel kell ismerni Isten feltétel nélküli szeretetét, azt, hogy mennyire a tenyerén hordoz minket. Vigyük tovább Jézus Krisztus tanításait és igyekezzünk egy szebb világot teremteni!

A TL gyakorlatai is hasznosak és ha kellően nyitott szívvel használjuk őket, akkor hozzásegítenek a mindennapos rohanó életünket jobbra, biztosabbá tenni. Közösséget épít, szemléletet vált, hitet erősít és a fejlődésbe fektetett időt olyan tudásra cseréli, amit máshol nem kap meg az ember.

Balláné Nemes Gabriella

Ismerjük meg egymást!

Másfél éve a gyülekezetben
— Virág Zsolt

Egy számomra rettenetes lelki trauma után, a sógornóm ajánlotta, hogy ne gubózzak be, hanem menjek el a nagytemplomi református istentiszteletre. Tél volt, a templomot nem fűtötték, így a gyülekezeti házban voltak az alkalmak — amely akadálymentes. Hát elkezdtem oda járni. Majd a jó idő beköszöntével, ismét a templomban voltak az istentiszteletek megtartva, így új helyet kerestem, ahová járhatok. Így kerültem Felszegre. De nagyon nem bántam meg! Nagyon barátságos, családias, jó kis közösség van itt. Nagyon jó, ahogy Árpád beszél és úgy érzem rajta, hogy tényleg átadja Isten üzenetét. Nem voltam templomba járó ember, de abban a helyzetben, amiben segítséget kerestem és amiből úgy éreztem, hogy nincs kiút, mert egy feneketlen mély gödör, rájöttem — Isten rávezetett, ráségtett erre

a felismerésre —, hogy ez egy hosszú, sötét alagút, de van vége! És talán már látom a fényt az alagút végén. Még nem vagyok jól, de ez a közösség mégis támogatást ad: az istentiszteleti alkalmak, a keddi gyertyafényes imaalkalmak vagy az egyéb — akár sportos — alkalmak... Ezekért mind hálás vagyok.

Ez a közösség befogadott. Jól esik, hogy Árpád is kíváncsi a véleményünkre. Az újonnan készült oldalajtót is megmutatta, kérdezte, mi a meglátásom — mint mozgáskorlátozott — és elmondta, úgy tervezték, hogy akadálymentesen meg lehessen itt is közelíteni a templomot.

Jól esik ez a törődés — úgy érzem, itt egy kis családra lettem.

Szerk.: Obrácz-Nagy Ágnes

Imaalkalom

Nagyon jó ötletnek tartom, hogy országosan megszervezték ezt az ima órát! Nálunk, a Felszegi Gyülekezetben is összejövünk néhány hétről-hétre, hogy keddenként együtt szólíthassuk meg az Urat. Mindig vannak témák, van kiért fohászkodni, van miért köszönetet mondani. Én még egy órát sem hagytam ki,

mert számomra nagyon fontos, hogy ezekbe az alkalmakba bekapcsolódhassak. Nagy megnyugvás minden alkalommal, hogy ott lehetek, imádkozhatok, hálát adhatok a Jó Isten munkálkodásaiért. Vallom, hogy a közös imának nagy ereje van és remélem, hogy még nagyon sok közösség így gondolja. Én is kértém imát a gyermekeimért, unokáimért és meghallgatott a

Jó Isten — hiszem, hogy mások is megtapasztalták az isteni segítséget. Nagyon hálás vagyok, hogy ott lehetek minden alkalommal, és bízom benne, hogy a nyári szabadságok után még többen el fognak jönni, hogy közösen kérjük Isten segítségét a városunkért, hazánkért, egymásért — mert ma is nagyon nagy szükségünk van az Úr segítségével!

Nagy Károlyné Zsuzsa

FelSzín

A cím alapján felmerülhet az emberben a kérdés: pontosan miről is van szó? Nos, akik nem ismernek, azoknak elárulom, hogy a „FelSzín” a Cegléd-Felszégi Református Gyülekezet színjátszókörének rövidítése, ami egyúttal Jézus vízen járására is utal.

Évek óta tervben volt egy hasonló közösség megalakítása, ám az első próbára végül csak 2023 novemberében került sor. Az első előadásra, pedig 2023 karácsonyan, melynek címe: „Karácsony a III. Birodalomban” volt. A társulatunk jelenleg 13 aktív tagot számlál, de folyamatosan gyarapodunk. Az átlag életkor kb. 13 év, de van közöttünk 10, illetve 17 éves is. Tagok: Baráth Anna, Gácsi Áron, György Fanni, Koczás Emma, Kovács Kinga, Olenyuk Csaba, Olenyuk Katica, Paska Lőrinc, Pető Dalma, Pető Mór, Pető Zselyke, Szabó Sára és jómagam, Szabó Boglárka. Mindig törekszünk az egyediségre, és arra, hogy mindenkinek érdekes legyen: kicsiknek és nagyoknak egyaránt. Fontos számunkra, hogy ha kell – egy kis viccet vagy több komolyságot belecsempészve

– de bibliai hitelességét nem megmásítva, adjuk át az üzenetet. Eddig két darabot adtunk elő – a karácsonyi teljes egészében saját ötlet alapján íródott, a másodiknál viszont egy meglévő történetet dolgoztam át, és írtam hozzá. Ez a jelenetsor virágvasárnap és pünkösd között történt eseményeket elevenített meg. Az ünnepekhez kapcsolódó, általában istentiszteleteken előadott színdarabokon kívül, mi felelünk a gyerektáborokban előadott, úgynevezett kerettörténetekért is (egy nagy kerek sztori aprócska részletét adjuk elő minden reggel a gyerekeknek). Ilyenkor mindig számítha-

tunk a tiszteletbeli tagokra. Gácsi Johannára és Paska Júliára, akik a tábor kedvéért elvállalják a munka oroszlánrészét. Ezekben az alkalmakon nem csak a szöveggel készülünk, hanem a díszletet is elkészítjük.

Ha ezen kis összefoglaló hatására, megjelenne a kedve valakinek, hogy csatlakozzon hozzánk (elsősorban konfirmandus korú fiatalokra gondolok), és időt és energiát tudna szánni rá, hogy valami hasznosat, és látványosat tegyen a közösségünkért, valamint be tudja vállalni a heti rendszerességű próbát, az bátran keressen meg engem, vagy jelezze a hivatalban! Szabó Boglárka

Egyházfenntartói járulékát, adományait bankkártyával és átutalással is fizetheti!

Átutalás esetén az alábbi számlaszámra várjuk befizetéseiket:

10403129-49574955-54561007 | **CEGLÉD-FELSZEGI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG**

A közleményben ne felejtse el feltüntetni a befizető egyháztagnévét.

Köszönjük, hogy ily' módon is hozzájárul gyülekezetünk működéséhez!

Soli Deo Gloria!

Torony-íránt | Kiadja a Cegléd-Felszezi Református Egyházközség

Szerkesztette: Obrácz-Nagy Ágnes | Tördelte: Pásztor Zoltán

Fotók: Fehér Dániel, Obrácz-Nagy Ágnes, Szabó Árpád Csaba, Szabó Boglárka

Megjelenik 400 példányban | ISSN 3004-2895 (nyomtatott) | ISSN 3057-918X (online)

ISTENTISZTELET:
vasárnap 9.00 óra